
[2011-22-RE](#)

CAUSA 2011-22-RE

Número de registre 285-2011. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DE L'1 DE DESEMBRE DEL 2011

BOPA núm. 78, del 14 de desembre del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'1 de juny del 2011, per la representació processal de la Sra. Katy Harcombe, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'ordenança penal de l'11 d'abril del 2011 i contra l'aute del 13 de maig del mateix any, dictats pel batlle instructor de la causa TC-038-2/11 per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a no declarar-se culpable i a no declarar en contra de si mateix, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència que atorgui l'empara sol·licitada, que declari que s'han vulnerat els drets esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que declari la retroacció de les actuacions al moment anterior a dictar-se l'ordenança penal esmentada "a fi que la demandant d'empara pugui formular oposició a la mateixa i que la causa prossegueixi de conformitat amb l'article 166 del Codi de Procediment Penal";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 29 de juny del 2011;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 7 de setembre del 2011 que va admetre a tràmit el recurs d'empara 2011-22-RE, sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 23 de setembre del 2011, per la representació processal de la recurrent;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

L'11 d'abril del 2011, la Sra. Katy Harcombe va ser condemnada mitjançant ordenança penal com a autora responsable d'un delictes menor de possessió de droga tòxica cocaïna i de la contravenció penal de consum individual i possessió de droga tòxica haixix (articles 284.1 i 499 del Codi penal) a una pena d'un mes de presó condicional, amb un termini de suspensió de la condemna de 2 anys, i a una multa de 300,00 euros pel que fa al delictes menor i de 150,00 euros pel que fa a la contravenció penal.

Segon

La representació processal de la Sra. Katy Harcombe va formular un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta ordenança penal per considerar que s'havien vulnerat els drets a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a no confessar-se culpable, a no declarar

contra si mateix i al recurs en els processos penals, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Tercer

El 13 de maig del 2011, mitjançant aute, el batlle va decidir no donar lloc a aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Quart

L'1 de juny del 2011, la representació processal de la Sra. Katy Harcombe va presentar un recurs d'empara contra l'ordenança penal de l'11 d'abril del 2011 i contra l'aute del 13 de maig del mateix any, dictats pel batlle instructor de la causa TC-038-2/11 per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a no declarar-se culpable i a no declarar en contra de si mateix, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Pel que fa a la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la vulneració del principi de presumpció d'innocència, considera que les resolucions objecte de recurs no motiven de manera suficient el delictes menor de droga tòxica cocaïna, ja que no es disposa de cap prova de càrrec al respecte. En aquest cas no existeix una motivació raonable que permeti condemnar la recurrent per possessió de droga tòxica cocaïna quan en el breu resum dels fets només es fa referència a una suposada adquisició de droga tòxica cocaïna per al seu propi consum mitjançant unes transcripcions telefòniques. La diligència de perquisició va ser negativa, per tant, com és possible que es condemni per possessió quan no s'ha trobat aquesta droga. En aquest cas, la prova indiciària no és apta per destruir la presumpció d'innocència, ja que aquesta prova, d'acord amb la jurisprudència andorrana, ha de basar-se en més d'un indici, que estiguin plenament provats i que tinguin una relació material i directa amb el fet criminal i el seu autor. Per contra, no s'ha tingut en compte una sèrie de contraindicis com són el resultat negatiu de la perquisició, el consentiment a fer-se la prova de detecció de tòxics en orina (prova que no se sap per què no consta en autes) i la declaració prestada per la principal implicada en la causa, negant haver venut aquests productes a la recurrent.

Pel que fa a la vulneració del principi acusatori, estima que no hi hagut acusació formal del delictes de possessió de cocaïna, el Ministeri Fiscal va considerar els fets constitutius d'un delictes menor de consum de cocaïna. S'oposa igualment, al fet que el Ministeri Fiscal reconegui obertament que s'hauria pogut constatar la prescripció de la contravenció penal de consum individual de haixix, ateses les manifestacions de la recurrent, tot i que, segons el parer del Ministeri Fiscal, aquest punt no era creïble, és a dir en base a una mera opinió del Ministeri Fiscal.

Pel que fa a les vulneracions dels drets a la prohibició de la indefensió, al recurs, a no confessar-se culpable i a no declarar contra si mateix, aquesta part destaca que el fet que la recurrent disposés d'una assistència lletrada de guàrdia no subsana el fet que va ser condemnada per un fet inexistent i que no s'hi va poder oposar perquè va patir un error o un vici del consentiment. Per consegüent, si bé és cert que allò que hauria correspost davant la manca de reconeixement dels fets i la manca de prova de càrrec era oposar-se a l'ordenança penal, no és menys cert que aquesta manca d'oposició no pot avalar la condemna d'una persona innocent a la qual no se li ha respectat el dret a la jurisdicció en les diferents vessants invocades. Aquest fet vindria explicat per les circumstàncies personals de la recurrent, a més del fet, que no se li oferís cap intèrpret de la seva llengua materna i en aquest sentit cita la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència que atorgui l'empara sol·licitada, que declari que s'han vulnerat els drets esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que declari la retroacció de les actuacions al moment anterior a dictar-se l'ordenança penal esmentada "a fi que la demandant d'empara pugui formular oposició a la mateixa i que la causa prossegueixi de conformitat amb l'article 166 del Codi de Procediment Penal."

Cinquè

El 29 de juny del 2011, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual sol·licita, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions.

En primer lloc, el Ministeri Fiscal destaca que el batlle per tal com va considerar que els fets imputats eren constitutius d'un delictes menor i d'unes contravencions penals va proposar el seguiment del procediment de l'ordenança penal, del qual es va informar degudament la recurrent, així com dels seus drets constitucionals. El Ministeri Fiscal recorda que es tracta d'un procediment sumari i ràpid i en el qual l'imputat es beneficia del fet que el màxim de la pena que es pot imposar és la meitat de les penes d'aplicació pels il·lícits que s'imputen.

El Ministeri Fiscal s'oposa a les al·legacions de la recurrent pel que fa a les declaracions de la imputada principal del cas, al contingut del seu informe en el marc de l'incident de nul·litat d'actuacions i a la vulneració del principi acusatori.

En segon lloc, manifesta que la recurrent va gaudir d'una assistència lletrada tant davant el Servei

de Policia, com davant el batlle i que es va vetllar en tot moment que tingués un coneixement perfecte dels fets que se li imputaven, així com de les conseqüències de la seva decisió. Afegeix que en cap moment va demanar l'assistència d'un intèrpret, que de fet fa 11 anys que treballa al Principat i que ella mateixa reconeix que entén i parla el castellà.

En tercer lloc, pel que fa a la vulneració dels drets a la prohibició de la indefensió, al recurs, a no confessar-se culpable i a no declarar contra si mateix, el Ministeri Fiscal destaca que el procediment de l'ordenança penal comprèn per l'acusat la possibilitat de negar d'acceptar-lo, cosa que la recurrent no va fer.

Per tant, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2011-22-RE.

Sisè

El 7 de setembre del 2011, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2011-22-RE.

Setè

El 23 de setembre del 2011, la representació processal de la Sra. Katy Harcombe va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i es ratifica íntegrament en el recurs d'empara formulat.

Vuitè

El 3 d'octubre del 2011, el Ministeri Fiscal, i, el 5 d'octubre del mateix any, la representació processal de la Sra. Katy Harcombe van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Els greuges que la recurrent addueix en relació amb l'ordenança penal de l'11 d'abril del 2011 i amb l'aute del 13 de maig del mateix any, es contenen de manera àmplia en el recurs d'empara i en el seu escrit d'al·legacions, tanmateix, es pot sintetitzar l'essencial de manera breu.

En primer lloc, pel que fa a la condemna com a autora responsable d'un delictes menor de possessió de droga tòxica cocaïna, la part recurrent considera que es tracta d'un delictes **“que la demandant d'empara no ha comés**, per tant **ha estat condemnada per un fet inexistent que no conté l'Ordenança Penal en el resum breu de fets que preceptivament i legal ha de contenir**, motiu pel qual la **decisió incorre en arbitrietat** per considerar provat un fet inexistent.”

En segon lloc, pel que fa a la indefensió de la qual hauria estat víctima, al·lega, d'una banda, que el fet de no haver-se oposat, com ho hagués pogut fer, a l'ordenança penal “no pot entendre's subsanada pel fet d'haver estat assistida de lletrat de guàrdia, assistència aquesta que revesteix un caràcter semipúblic, de col·laboració no sols amb el client, sinó amb la institució del procés mateix”, i, d'altra banda, que la seva no oposició a l'ordenança penal s'explicaria per tal com no es va poder beneficiar de l'assistència d'un intèrpret de l'anglès al català en seu judicial de manera que no havia pogut comprendre “les conseqüències ni formals ni materials de ser jutjada pel procediment d'ordenança penal, el què incideix negativament en el dret a la defensa.”

Amb el contingut de l'escrit d'al·legacions del 23 de setembre del 2011, mitjançant el qual s'oposa a l'informe del Ministeri Fiscal, la representació processal de la recurrent reproduïx, una vegada més de manera substancial, els mateixos desenvolupaments, però sense que aquests modifiquin significativament els arguments del seu recurs d'empara.

Segon

Com acabem de dir, la Sra. Katy Harcombe, la qual mai no va reconèixer de manera expressa haver posseït cocaïna, addueix que la imputació d'aquest delictes no es basa en cap element de prova i que, per consegüent, se l'hauria condemnat per un fet inexistent.

Per la seva banda, el batlle motiva la seva resolució indicant únicament que “de les transcripcions telefòniques obrant en els autes provenint dels controls telefònics efectuats a Miriam MONTESINOS VERA se'n desprenen que l'encausada ha adquirit en diverses ocasions droga tòxica cocaïna per al seu propi consum.”

Quant al Ministeri Fiscal recorda que davant la Batllia, havia conclòs no al delictes de possessió de cocaïna, sinó al de consum de cocaïna, mentre que el batlle va considerar que “només es podia imputar la possessió d'estupefaents”. Dit això destaca que “qui consumeix, òbviament, ha posseït el producte estupefaent, subsumint-se dita possessió en el propi consum.”

Així doncs, ens hauríem de plantejar quina conclusió s'ha d'extreure d'aquestes argumentacions diverses.

L'afirmació de la recurrent d'acord amb la qual no hauria mai posseït cocaïna, sembla corroborar-se amb el fet que en el decurs de la diligència de perquisició, només es van descobrir i confiscar un IMAC, 350,00 € trobats en una còmoda i 850,00 € trobats en la bossa de mà, un telèfon mòbil i pel que fa als estupefaents “3 porcions d'haixix d'un pes total brut de 2.96 grs trobades al terra sota el llit de la interessada.”

Efectivament, segons el contingut mateix d'aquesta diligència “la perquisició efectuada no ens ha permès de descobrir cap altre objecte o indicatiu susceptibles de presentar un interès per a l'enquesta.”

Per consegüent, tenint en compte els resultats de l'escorcoll efectuat al domicili de la recurrent, no sembla totalment acreditat que posseïa cocaïna, sinó una feble quantitat de haixix.

Ara bé, els arguments que tant el Ministeri Fiscal com el batlle van aportar per contrarestar aquest element de fet objectiu no apareixen com a veritablement determinants.

Com ja hem dit, el batlle es limita a afirmar, sense anar més enllà que “de les transcripcions telefòniques obrant en els autes provenint dels controls telefònics efectuats a Miriam MONTESINOS VERA se'n desprenen que l'encausada ha adquirit en diverses ocasions droga tòxica cocaïna per al seu propi consum.”

És cert que tractant-se del procediment de l'ordenança penal, l'article 165 del Codi de procediment penal disposa que la decisió només ha de contenir “un resum breu dels fets”, tanmateix, en aquesta causa i pel que fa a les transcripcions telefòniques, l'ordenança no conté cap resum, per breu que fos, dels fets en qüestió, ja que com acabem de dir, l'ordenança es limita a afirmar, sense que se sàpiga ben bé per què, que de les transcripcions telefòniques es desprèn “que l'encausada ha

adquirit en diverses ocasions droga tòxica cocaïna per al seu propi consum.”

Aquesta afirmació no sembla convincent a partir de la lectura de la declaració de la recurrent efectuada el 10 d'abril del 2011 davant el Servei de Policia, de la qual es constata que en cap de les nombroses preguntes efectuades per l'agent de policia en relació amb el contingut de les converses telefòniques intervingudes no es pronuncia en cap moment la paraula “cocaïna”.

En aquestes condicions, el fet de deduir que algunes d'aquestes converses tinguessin per objecte l'adquisició de cocaïna només es pot situar en l'àmbit de la suputació però no en el de la certesa.

Per la seva banda, el Ministeri Fiscal argumenta que el fet de consumir implica necessàriament el de posseir, tanmateix, aquest argument és sorprenent, ja que el batlle no va considerar pertinent imputar la recurrent d'un delictes de consum de cocaïna. Si el delictes de consum no va poder estar establert (sinó no es pot comprendre que no hi hagi hagut condemna per aquest delictes), no es pot entendre com el delictes de possessió es pot deduir d'un delictes de consum que no sembla haver estat provat en sí mateix.

D'altra banda, el Ministeri Fiscal estima que no es pot tenir en compte el fet que la suposada venedora de droga, hagués declarat que no n'havia venut mai a la recurrent. Això seria així perquè aquesta té dret a no confessar-se culpable i a no declarar contra ella mateixa, de manera que seria en virtut d'aquests principis que hauria negat qualsevol relació pel que fa a la venda de droga a la majoria de les persones implicades, entre les quals la recurrent.

Aquest argument, sembla discutible, ja que de la diligència de l'11 de maig del 2011, relativa a la seva declaració davant el batlle, la persona esmentada va certament negar haver tingut contactes amb diversos implicats, però també va reconèixer explícitament haver-ne tingut amb d'altres.

Per exemple, va declarar haver proporcionat “una petita quantitat (...) de cocaïna a en L. (...) precisant que a vegades ella cedia droga tòxica a en L. viceversa” o haver-ne consumit o cedit “a en L. i a la E. M”. A la pregunta del preu de venda del producte, respon que “en B. en unes sis ocasions per l'import de 60 euros per gram (...) i a E. li hauria cedit entre 2 o 3 vegades 4 o 5 grams d'haixix pel preu de 20 o 25 euros cada vegada.”

En aquestes condicions, no s'entén el motiu pel qual, si sabia que tenia dret de no confessar-se culpable i de no declarar contra ella mateixa, no havia reconegut que venia estupefaents a la recurrent, però sí que en venia a altres persones.

Convé, per tant, constatar que la imputació del delictes de detenció de cocaïna no apareix fonamentada de manera indiscutible. Tanmateix ens hem de demanar si la recurrent pot pretendre de manera vàlida que les dues resolucions que impugna han vulnerat el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució. Aquesta és la qüestió decisiva.

Tercer

L'aute del 13 de maig del 2011, mitjançant el qual el batlle motiva de manera extensa, els motius pels quals desestima l'incident de nul·litat d'actuacions, destaca que "l'esmentada ordenança penal esdevingué ferma en no fer-hi oposició ni Katy HARCOMBE, ni la lletrada de guàrdia que l'assistia, ni el Ministeri Fiscal."

En relació amb aquesta manca d'oposició, el Ministeri Fiscal precisa que el procediment de l'ordenança penal es proposa i no s'imposa. I si s'accepta una ordenança penal, aquesta és ferma i executòria.

Així doncs, tot i que la prova del delictes de possessió de cocaïna no hagi estat aportada i tot i que en les seves declaracions diverses, la recurrent hagi regularment negat aquesta possessió, sembla lògic considerar que pel fet de no utilitzar la possibilitat que tenia d'oposar-se a una ordenança que la condemnava pel delictes de possessió de cocaïna, en definitiva, admetia implícitament, però de manera segura, que havia comés el delictes en qüestió.

Contra aquest fet al·lega que la vulneració del dret fonamental a la jurisdicció de la qual estima haver estat víctima "**MAI NO POT SER SANAT NI REPARAT malgrat que la Sra. Katy HARCOMBE NO S'HAGI OPOSAT A L'ORDENANÇA PENAL i malgrat que la mateixa hagi gaudit d'assistència lletrada**". Afegeix que "en aquest cas, es obvi que el fet de no oposar-se a una condemna per un fet inexistent redunda en favor que la demandant d'empara va patir un error o vici del consentiment traduït en una "no oposició."

És cert que, en principi, es pot considerar que la majoria dels drets fonamentals són irrenunciables i que en el supòsit en què sigui possible la seva renúncia aquesta ha de ser clara i manifesta, ja que la presumpció ha de ser favorable a la no renúncia. Tanmateix, en el cas aquí enjudiciat, cal tenir present, en primer lloc, que la constitucionalitat del procediment d'ordenança penal no s'ha qüestionat a Andorra i que la seva existència comporta necessàriament la possibilitat d'acceptar els càrrecs i la pena tot renunciant a reobrir amb posterioritat el procediment judicial plantejant qüestions de fons i de forma relatives al procediment acabat i, en segon lloc, i sobretot, cal constatar que les

al·legacions de la recurrent relatives als vicis en la prestació del consentiment no tenen en aquest cas base suficient.

En efecte, pel que fa a l'argument segons el qual l'assistència d'un advocat no hauria pogut posar remei a la incomprensió per part de la inculpada de les conseqüències del jutjament mitjançant el procediment de l'ordenança penal, no pot prosperar.

Com ho precisen els motius molt explícits de les resolucions del batlle, ha quedat establert que la recurrent va estar assistida pel lletrat de guàrdia, ja sigui en les declaracions davant el Servei de Policia, ja sigui en el decurs del procediment de l'ordenança penal.

D'altra banda, no s'al·lega en cap moment per part de la recurrent que hagués tingut dificultats de comunicació amb la seva representació lletrada, ni que hagués fet cap reserva en relació amb l'assistència que li estava sent prestada.

En aquestes condicions no apareix com a versemblant que el lletrat de guàrdia, que va ser present tant com va ser necessari, no hagués informat la inculpada de les modalitats del procediment de l'ordenança penal, dels seus efectes i de la possibilitat de oposar-s'hi.

Per tant, no podem acceptar l'al·legació de la recurrent segons la qual la seva manca d'oposició a l'ordenança penal contenia un vici de consentiment malgrat l'assistència del seu lletrat, ja que cal declarar que aquesta assistència tenia lògicament per finalitat aclarir el seu consentiment.

Seguidament, cal examinar, en aquest mateix àmbit del vici del seu consentiment, les conseqüències, en aquesta causa, de la manca d'un intèrpret.

D'acord amb la jurisprudència constant del Tribunal Europeu dels Drets Humans, a la qual es refereix la representació processal de la recurrent, és efectivament indispensable que el justiciable es beneficiï, sempre que sigui necessari, de l'assistència d'un intèrpret.

Aquesta exigència està continguda en l'ordenament andorrà, article 61 del Codi de procediment penal que disposa que "Si l'encausat no entén l'idioma en el qual és interrogat, el batlle ha de demanar un intèrpret, al qual ha de prendre jurament en forma legal, per tal que compleixi fidelment la seva missió."

En aquestes condicions, si estava establert que la recurrent, la llengua materna de la qual és l'anglès no comprenia clarament allò que se li traduïa del català al castellà, el fet de no beneficiar-se de l'assistència d'un intèrpret del català a l'anglès apareixeria com una vulneració manifesta del seu dret a un procés degut.

Això és el que pretén al·legar, com ho precisa l'aute del 13 de maig del 2011, “que no tenia antecedents penals i que mai havia tingut cap problema ni experiència en situacions semblants; que la detenció li provocà temor, angoixa i un estat semblant a un estupor, que va impedir que pensés amb claredat i que valorés adequadament les conseqüències reals d'acceptació de l'ordenança penal, conseqüències que no va entendre ni comprendre (...) que la manca de comprensió estava relacionada directament amb el seu idioma (...) que parlava habitualment anglès (...) que parlava excepcionalment castellà en el desenvolupament de la seva feina, en un àmbit que res tenia a veure amb l'entorn judicial i la terminologia tècnica-jurídica que caracteritzava una resolució judicial.”

Tot i que, a primera vista, aquesta versió pot atraure l'atenció, aquesta no es troba confirmada per un cert nombre d'elements de fet continguts en les actuacions.

Efectivament, es pot constatar que:

- no es discuteix que davant el Servei de Policia la recurrent va admetre entendre el castellà,

- tot i que al·lega que no se li va oferir, en seu judicial, la possibilitat de ser assistida per un intèrpret, després de precisar prèviament que, consultada pel batlle en relació amb la seva comprensió del català, es va limitar a respondre que entenia el castellà,

- no es discuteix que en el decurs del procediment de l'ordenança penal, en cap moment, ni ella, ni la seva representació lletrada, van indicar al batlle que no entenia el castellà, ni que volien sol·licitar l'assistència d'un intèrpret,

- no es discuteix, tampoc, que la diligència de comunicació dels drets processals que informava la inculpada del seu dret a ser assistida gratuïtament per un intèrpret estava redactada en català i en anglès i va ser signada per la recurrent mateixa.

Per si sols aquests elements de fet afebleixen singularment l'argument segons el qual l'estat momentani de por i d'angoixa haurien alterat l'enteniment de la recurrent fins al punt d'impedir-li comprendre completament el sentit de l'ordenança penal de la qual era objecte, però sobretot, aquest argument s'invalida pel fet que la recurrent va beneficiar-se en tot moment de l'assistència lletrada d'un advocat defensor.

Com ho precisa el Ministeri Fiscal, sense que ningú el contradigui en aquest punt la demandada es va entrevistar amb la seva defensa anteriorment al procediment i abans de l'acceptació de l'ordenança.

En aquestes condicions, fins i tot si només se suposés per la necessitat del raonament, que la recurrent es trobés efectivament en un estat d'incomprensió, no és versemblant que això escapés al seu advocat defensor i que aquest, aleshores, no intentés aclarir-li la situació en què es trobava i aconsellar-la.

En definitiva, apareix, doncs, que l'argument relatiu a l'absència d'un intèrpret i a la vulneració del dret a un procés degut que se'n desprendria no pot ser estimat.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d'empara 2011-22-RE interposat per la representació processal de la Sra. Katy Harcombe, contra l'ordenança penal de l'11 d'abril del 2011 i contra l'aute del 13 de maig del mateix any, dictats pel batlle instructor de la causa TC-038-2/11.

Segon

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Katy Harcombe, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, l'1 de desembre del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat